

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
X. évfolyam 8. szám (89.) - 2013. november

Advent – a készület ünnepe

A körülöttünk levő világ néhány hete díszbe öltözött, hogy a közelgő kellemes ünnepeket előkészítse, vagy legalábbis előkészíteni láttassa. Ez is mutatja mennyire fontos az előkészület és annak öröme minden ember számára. Valóban ünnepeljük az adventet, igen, nem csak Krisztus születését, hanem a készületet is ünnepeljük:

*Adventet
ünneplünk és vala-
kit várunk,*

*Hogy szent kegyelmével
büntől szabaduljunk.*

Bánattal, de hittel várjuk segítséged.

*Hogy tiszta lélekkel köszönthessünk
téged.*

Bizonytalan, fordulatokkal teli világunkban, sokszor sötétségben és támasz nélküli helyzetekben az adventi koszorú első fénye magára vonja figyelmünket.

Miközben megvilágítja környezetét, jelzi: közeleg, akire kimondva kimondatlanul várunk.

Kívánom, hogy az előttünk álló adventben Krisztus legyen, aki megvilágít bennünket, fényt sugároz életünk homályos szegleteibe. Ő az, aki megtisztít és örömet

ajándékoz nekünk.

Gábor atya

Látogatás az Idősek Otthonában

Gábor atya felhívására, az alacskai idősek otthonába készültünk beteglátogatásra. Pár alkalommal összegyűltünk előtte, hogy felkészüljünk a találkozásokra. Nekem nagyon sokat adtak ezek a beszélgetések. November 12-én olyan idős emberekhez indultunk az otthonba, akik ágyhoz kötöttek és egészségi állapotuk nem teszi lehetővé, hogy elhagyják az intézmény falait, ezért nem tudnak máshogy kapcsolatot teremteni, csak ha meglátogatják őket. Bizonytalanul és félve tettem meg az első lépéseket az otthonban, de mégis olyan találkozásokban volt részem, amik megerősítettek és megajándékoztak nem is remélt lelki élményekkel. Ugyan ez még csak első alkalom volt, de bízom benne, hogy egy hosszú, Krisztussal együtt bejárt út lelegején tartunk, és szeretettel hívunk másokat is, jöjjenek velünk.

Nagyon sokat kaptam az idősothonban tett látogatás alkalmával: ahogy kis csapatunk előtte együtt imádkozott, az nagyon megérintett. Aztán az első szobában Éva néni nagy öröme, hálája szintén megindító volt. S az még inkább, ahogy kedvesen kérte, hogy énekeljük el neki az Üdvözlégy Máriát. Nekem így még nem hangzott ez az imádság! Köszönöm, hogy részese lehettem. Aztán Lali bácsi többször is kibuggyanó könnyei. Nehéz volt... Neki is, nekem is, s kellett, hogy a szavakon túl Őrá bizzuk a vigasztalást... Segíts Uram, hogy kitartó legyek az értük mondott imában! Amen.

Jó közösen készülődni az idősek látogatására, megtapasztalni, hogy én kapok miközben adni szeretnék szeretetet. Jó együtt imádkozni, a látogatások után a tapasztalatokat megosztani, hogy miközben gyengeségünket megéljük, átformáljon minket az Úr. Aki még hívást érez erre a feladatra bekapcsolódhat, és jelentkezhet Gábor atyánál.

BMC hírek

November 13-án Vörös Antal gyerekpszichológus jött el hozzánk, a **BabaMamaClubba**. Arra kértük, beszéljen nekünk, hogyan látja ő a mai gyerekeket. Milyen problémák és negatív tendenciák figyelhetők meg a gyerekek viselkedésében és legfőképpen arra voltunk kíváncsiak, mit tehetünk mi, szülők, hogy megelőzzük ezek kialakulását. Pszichológusként a játék, pontosabban a valódi, minőségi játék hiányát fogalmazta meg. A játéknak óriási szerepe van az érett, kiegyensúlyozott személyiség kialakulásában. Jó volt feltenni a bennünk felmerült kérdéseket, válaszokat kapni személyes problémákra.

A BMC következő alkalmain elsősorban az adventi készület lesz a téma. Nagy szeretettel várjuk a kisgyermekes anyukákat a cserkészházba szerda délelőttönként imára,

mondókázásra a kicsikkel, és természetesen sok-sok beszélgetésre.

Minitáborok

Nem volt számomra magától értetődő, hogy Gábor atyával mennek-e tovább a minitáborok. A szándék megvolt, de a lépés hiányzott még. Sokan kérdezték, de sokáig nem esett róla komolyabban szó. Éreztem, hogy kezdeményezni kéne. Nekünk, akik eddig is tevékenyen részt vettünk benne. Nagy feladat. Ezért egy darabig kerülgettük, ízlelgettük, végül eldöntöttük Gabival és felajánlottuk Gábor atyának, hogy segítünk neki. Elhatároztuk, hogy nem ragaszkodunk görcsösen az elképzeléseinkhez, a megszokásainkhoz. Lehet, hogy nem tudjuk ugyanúgy csinálni, lehet, hogy nem is kell ugyanúgy. Lehet, hogy mást akar most adni nekünk az Úr. De szeretnénk tenni az egyházközségért, a gyerekekért, amit lehet. Ezzel a nyitottsággal indultunk. A nyitottság a gyermekekben is megvolt, mert a felsős és az alsós minitáborba is rekord létszámmal jelentkeztek a hittanosok.

A legnagyobb ajándék az volt számomra, hogy a sok bizonytalanság ellenére Gábor atyával és a többi vezetővel tudtunk egymásra figyelni, közösen szolgálni, újratervezni, kölcsönösen elfogadni egymást. Hála legyen mindezekért! Benneteket is biztatunk, hogy legyetek bátrak és nyitottak!

Czinege Kati

Felső minitábor

2013. október 18-20-ig felsős minitáborban voltunk 18-an. A helyszín most Dág volt. Péntek este, miután megérkeztünk, kipakoltunk és átmentünk a közeli templomba, ahol Gábor atya tartott egy rövid misét. Lefekvés előtt ismerkedős játékokat játszottunk, aminek nagyon jó volt a hangulata.

Szombaton egy rövid túra vette kezdetét. A kirándulás után visszamentünk a plébániára, ahol laktunk. Egy kis ebéd után elmentünk a közeli sportpályára, és egy szórakoztató méta következett. A játék mindenkinek tetszett, és szerencsére az idő is kedvezett nekünk.

Vasárnap a pakolás után átmentünk a templomba. Ott Gábor atya tartott egy vasárnapi misét, amin énekeltünk. A falu lakosai örömmel fogadtak minket és a mise végén tapsban is részesültünk.

Bartók Timi

Alsós minitábor

Az idei őszi alsós minitábor több szempontból is rendkívüli volt. Részint mert kifejezetten sok gyermek jelent-

kezett rá (közülük többen is várólistára kellett hogy kerüljenek), a táborozók között szép számmal voltak olyanok, akiknek ez alkalom volt az első több napos távolléte a szülői háztól, illetve azért is, mert most először nem Márton, hanem Gábor atya jött velünk. Számomra ez volt a legszokatlanabb.

Ajándék volt számunkra, hogy különbusszal mehettünk Nagybörzsönybe, a tábor helyszínére, s hogy az időjárás – az évszakhoz képest – csodaszép volt, végig sütött a nap.

Nagyot kirándultunk, kisvasutaztunk, „angyalkáztunk” - igyekeztünk még jobban figyelni a másokra. Lámpásokat készítettünk, melyeket az esti ima alkalmával aztán odaajándékoztunk az általunk kihúzott táborozónak. Így mindenki a másik keze munkáját vitte haza, azt, amit kifejezetten neki szántak, amit szerető odafigyeléssel készítettek neki.

A tábor ideje alatt a legények közül többen is éltek a lehetőséggel, és hatalmas birkózásokba bocsátkoztak Gábor atyával.

Szentmiséinket – mely a tábor mindhárom napján volt – a falu 1-1 templomában mutatta be Gábor atya. A vasárnapin a falu népe is jelen volt, a ministráns szolgálatot is a mi gyermekeink végezték.

Mint minden őszi minitáborból, ebből is nyakig sárosan hoztuk haza a csemetéket, de a kedvük fergeteges volt, a tüdejük tiszta, s csordultig tele voltak közösségi élményekkel. Lesz miből „táplálkozni” a tavaszi minitáborig. Hála legyen Istennek érte!

Szekulesz Judit

Az alsós minitáborra idén a vártnál többen jelentkeztek, ami a kezdeti aggodalom után (amit a férőhelyek száma okozott) hatalmas örömmel töltött el minket, hiszen ilyen létszámban nagyon régen voltunk együtt. Mindig akadnak újak és veteránok is a résztvevők között, és a legjobb érzés látni, ahogyan egy hétvége alatt szépen összekovacsolódunk egy csapatá a közös játékok, a kirándulás, a beszélgetések során. Két örömemet oszthatok meg veletek: az egyik a szombat esti imánk, amikor megajándékoztuk egymást egy mécses tartóval, amit délután a kézművesen készítettünk el egymásnak. A gyerekekben nagy izgalom volt, mert azt nem tudták kitől fogják kapni az ajándékot, és azt is titokban kellett tartaniuk, hogy ők kinek készítettek, bár ezt a titkot nem mindenkinek sikerült megőriznie. Az ima után az égő mécseseket letettük a földre és leültünk elcsendesedve, élvezni a fények látványát. Megkértük Csernyus Áront, hogy meséljen nekünk egy mesét, és ott egymást körül ülve, gyertyafényben, látva a gyerekek figyelmét és hallgatva a mesét, ez meghitt zárása volt a szombati napunknak. A másik öröm pedig az volt, hogy két ifjúsági hittanos is velünk

tartott, akik most először vettek részt vezetőként, nagyon szépen helytálltak és hálásak vagyunk értük. A hétvégén sok élménnyel gazdagodtunk, reméljük a jövőben is hasonlóan szép számban tölthetjük majd együtt a minitábori hétvégéket.

Boda Gabi

Jézus Szíve Klub

A JÉZUS SZÍVE GYERMEK és KAMASZ KLUB-ot a Jézus Szíve nővérek működtetik a világ különböző pontjain. Itt Magyarországon Pestszentlőrincen a nővérek rendházában zajlanak a foglalkozások csütörtök délutánonként.

Hármas célunk van:

VALLÁSOS: Jézust akarjuk jobban megismerni és szeretni, hogy tovább tudjuk építeni a vele való barátságot. Ez azt jelenti, hogy gyakran imádkozunk a klubfoglalkozásokon. Célunk az is, hogy az imádság megérintse a gyerekek szívét és hogy megtapasztalják a Jóisten közelségét és szeretetét.

APOSTOLI: Mint Jézus barátai és apostolai megosztjuk az Ő szeretetét másokkal. Az adakozó szeretetet gyakoroljuk különböző programokon keresztül: pásztorjáték és ajándékkészítés a szeretetotthon idősei részére, bábszínházi bemutató az ovisoknak, mikulás műsor a plébánia hittanosainak, templomtakarítás.

TESTVÉRI: Az összejöveleteken baráti kapcsolatokat tudunk elmélyíteni egymással játékos és vidám légkörben. Szeretnénk, hogy mindenki otthon érezze magát közöttünk, így próbálkozunk nemcsak saját barátainkra, hanem minden klubtársunkra odafigyelni. Célkitűzésünk, hogy a gyerekek erősítsék saját plébánia közösségüket és tevékenyen vegyenek részt a plébánia életében.

Ebben az évben égi Édesanyánkat, Szűz Máriát szeretnénk jobban megis-

merni és kérjük, hogy vezessen el bennünket az ő szent Fiához

Kérjük szépen a testvérek imáját, hogy a Jézus Szíve Klub tagjai egyre szorosabb kapcsolatot alakítsanak ki Jézussal, hogy klubtestvéreiket egyre jobban megismerjék és örömmel szolgáljanak másokat.

Ebédet osztottunk

Drága Istenünk november 16-án csodálatos idővel ajándékozott meg minket ahhoz képest, hogy már november derekán járunk. A nap melegen sütött, a templom kertje reggel megtelt nyüzsgő emberekkel mindenki azon igyekezett, hogy finom ebédet készítsen a rászorulóknak és hajléktalanoknak. A pestszentimrei katolikus karitászos testvérek ismét kitétek magukért hisz 170 embert láttak vendégül egy meleg ebédre. Aquinói Szent Tamás szavait idézném „Megadni az embernek, ami az emberé, de megadni Istennek is, ami az Istené. Megadni újra jogát s méltó helyét a szó keresztény értelmében vett szemlélődésnek, elismerni az ember testi mivoltából fakadó anyagi igényeit, biztosítani az igények kielégítését minden ember számára..., de tiszteletben tartani ugyanakkor az ember lelki mivoltából fakadó igényeit s biztosítani azok kielégítését is.”

L. Ács Melinda

December 14-én, szombaton ismét lesz ebédosztás. A karitásos testvérek szeretettel várják azok jelentkezését, akik szívesen részt vennének ebben a nem mindennapi szolgálatban. Szeretnénk kérni, akinek van módja és ideje, segítse a munkánkat, és süssön süteményt és pogácsát erre az alkalomra. A segíteni szándékozók az alábbi telefonszámokon jelentkezhetnek:

Boda Éva: 0630/946-6535

Kovács István: 0630/949-4228

Prevenció hivatások részére 3. - A másik oldalam

Úgy döntöttem, hogy vonatra szállok és egy rég nem látott ismerősömhöz veszem az irányt. Az út macerás és időigényes, de belül éreztem, hogy elérkezett az idő, és muszáj menni. Míg ott ültem nála, és hallgattam őt, ahogy lágy hangján, kijelentő mondatokban beszélt, minden szó ostorként csapott a hátamon és kérdőre vonta lelkiismeretemet: „Te mit tettél ez ideig? Mit ígértél az Istennek? Küzdesz érte? Vagy csak ámítod magad? Vágyod még, hogy szent legyél? Vagy már nem is hiszel benne? Akartad!!! De hol vagy most? Átverted az Istent? Elmesélted a bér málkózásra készülőknél okosan, hogy miért kell maguknak szentet választani, de te együtt élsz a tieddel? Kis Teréz kis útjával? Úgy szeretsz, hogy a kis dolgokat kissé, a nagyokat jobban, de nem is tudsz úgy szeretni, hogy az apró dolgokat is nagyon nagy szeretettel vedd körül! Nem veszel kegyelmi fürdőt újra és újra a szentek életáldozatában, ahogy minden napjukat Istennek adták. Nem vagy felelősséggel a lelked iránt, s nem is érdekel semmi, mert megváltoztak a dolgaid? Bolond!!! Fejleszted magad? Emelt szinten éled a keresztény életed, ne csak szinten tartsd magad!!!” Sokáig úgy voltam vele, hogy vannak dolgok, amik azért vannak az életünkben, mert ott, akkor szerepük

van, és miután kikerülnek közvetlen környezetünkől, már nincs dolgunk velük. Így mindig arra sarkalltam magam, hogy elengedjem a régi dolgaimat, amik kedvesek: a lovak, sok ismerős, aki elköltözött, akik egykor életet adtak bennem életformáknak, elveknek, lelkiületnek, és sorolhatnék még sok mindent. Az új helyzetekhez úgy álltam, hogy be kell fogadnom őket és a legnagyobb odaadást kell irántuk tanúsítanom. De azt vettem észre, hogy lelassulok, és már nem tudok honnan lendületet venni, csak a földön vonszolom magam. Körüljártam mindent, túrázni mentem, zárandokoltam, imádkoztam, mindenfelé kutakodtam, mivel pótolhatnám a hiányosságot, de nem találtam. Mikor az ismerősömnél időztem, megértettem, hogy egyedül rá van szükségem, még akkor is, ha messze van, és életünk teljesen más szálakon fut, hallanom kell, s ez szinte már önmagában is elég lenne, mert pusztán jelenléte is szembesít magammal, kontrollál engem, és képes arra, hogy mélyebb gondolatokra ösztönözzön és felindítsa bennem Istennek tett ígéretemhez való ragaszkodásomat és a törekvést felé. Nem szabad hagynom, hogy a nagy áldozatvállalások közepette felőrlődjek, hanem ezzel párhuzamosan táplálnom kell lelkemet és olyan forrásokból kell merítenem, amik mindig túlmutatnak saját magamon, és tovább fejlesztenek, s ezért, ha kell, muszáj több órát is utazni, mert ha nekem üres a lelkem, miből adhatnék azoknak, akik belőlem akarnak erőt meríteni?! Ez a kedves barát, akivel szinte mindig ellentmondunk mindenben egymásnak, mégis kiegészít engem és szembe állít magammal, ő a másik oldalam, és nélküle nem tudnék az életszentségre törekedni. Nélküle nem hinném, hogy lehetek szent, és nélküle nincsenek mély gondolatok sem, amikből még mélyebb következtetéseket vonhatnék le, nélküle nincs motiváció egy emeltszintű keresztény életre sem. Mondhatni egy

nótafeldolgozás szövegrészletével: „Ettől halad a lábam előre.” Mindenkinél szüksége van a „másik-oldalára”, aki mindig tud előre vinni, és akinek pusztán a jelenléte elég, hogy mélyebbre ereszkedjünk, hogy merjünk hinni, hogy a szent élet nem a szentek sajátja, hogy erősebben ragaszkodjunk Isten titkaihoz, hogy ne csússzunk el, és ne kicsinyes utakon járjunk egymást piszkálva, megvetve, legyőzni vagy egymástól megszabadulni akarva. Fáradni és küzdeni kell a lelkünkért, ezt tanultam tőle! Megértettem, hogy boldogabb, szabadabb életemhez, nem újdonságokra van szükségem, hanem arra, hogy régi dolgaimat, gyermekkorom szokásait és az egyházi életem szokásait, elveit mindig mélyebben (felsőfokú) szinten éljem meg újra és újra. Neki a „helyjegye” oda szól, nekem ide, de az biztos, hogy meg kell találni mindenkinek azt az utat, ami a legjobb lelkünk tökéletesedésére, kiteljesedésére, és ezért komolyan küzdeni kell, erős gyermeki hittel és bizalommal, mert ez vitte előre a szenteket is. (M)

Lelkiéletre hangolva 10.

A múlt alkalommal belekezdünk az áldozati liturgia első részének ismeretetésébe, a felajánlás szertartásába (offertorium). Most haladunk tovább az áldozati liturgia következő állomására, a prefációra (előhang, bevezetés). Mikor a felajánlást végzi a pap, felszólítja a híveket: „Imádkozzatok testvéreim, hogy

áldozatunk kedves legyen a mindható Atyaisten előtt. Majd felelünk rá: „Fogadja el az Úr kezedből az áldozatot, nevének dicséretére és dicsőségére.” Ezután hangzik el az imént említett előszó, melynek a célja az, hogy tudassa velünk, miért is gyűltünk egybe, miért mutatjuk be a szentáldozatot, és azt, kinek az érdeméből adatik meg számunkra, hogy ennek az egész életünkre ható, életünket megváltó misztériumnak részesei lehetünk. A pap a már jól ismert formulával szólít fel minket: „Az Úr legyen veletek!” – „És a te lelkeddel.” – feleljük. Ez a felszólítás is egyfajta nyitánya a liturgia egyes részeinek, melyekkel lépcsőfokról lépcsőfokra haladunk előre. Mindig szükségünk van a megvilágosító kegyelemre, hogy mélyebben lássunk, ezért hangzik el többször is a misén. A prefáció előtt elhangzó felszólítás nyitja meg számunkra azt a folyamatot melynek révén a szentáldozat lényegét rétegről rétegre fejtegetjük. Az előtörténet meséli el az ezután következő Eukarisztia liturgiájának szándékát, fontosságát, ill. Isten tervét, és kitér az éppen aktuális ünnep lényegére is. Az előtörténet végén szintén egyfajta felhívást hallunk, mely arra kér, hogy társuljunk az angyali karokhoz és szentekhez, hogy hangos énekszóval dicsőítsük és áldjuk Istent tetteiért, melyeket az emberiségért végbevisz, és a legszentebb áldozatért, melyben Fia által részesít minket. Az előhangot (prefációt) tehát a Sanctus (Szent vagy) ének zárja le. Meg vagyunk hívva arra, hogy ebbe az énekbe szívünk-lelkünk teljes dicséretét és háláját bele tegyük, mert a liturgia megteremti azt a teret és időt, ahol az időhöz és térhez kötött ember érintkezik az időhöz és térhez nem kötött, örök és

teljes isteni valósággal, és ahol minden szent és angyal is társul az ünnepelésünkhöz. A szentmise túlmutat egész lényünkön, és fokozatosan tárja fel mélységeit, az emberibbtől haladva az istenibb felé. A liturgia mondhatni koncentrikusan épül fel, a liturgia szövege elindít, majd mintha visszavisszatérne már elhangzott és megismert igazságokhoz, hogy újraértelmeztesse, elmélyítse velünk önmagát. Egyben lineáris, mert meghatározott lépések követik egymást, egyfajta hierarchikus rendben. Engedjük tehát, hogy az angyalok és a szentek vezessék lábainkat Jézushoz, és szeretetének legmélyebb forrásához, az Eukarisztiához.

Marcsi

Oltárterítő

A nyáron ajándékba kaptunk egy-egy terítőt az oltárra és a keresztelési kisasztalra. Ahhoz, hogy a garnitúra teljes legyen, a főoltárra és a két mellékoltárra is szeretnénk - immáron - készíttetni belőle. A három terítő együttes ára 160 ezer forint lesz, melyből 145 ezer forint már összegyűlt. Isten fizesse meg!

Panni

Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
10103881-45238100-01000004

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap, karácsonykor és újévkor:
8, 10 és 18 órákor.

Vízkeresztkor: 18 órákor

Adventben: Rorate hétfőtől-szombatig hajnali 6 órákor, első pénteken 18 órákor is.

Első pénteken az esti szentmise után fél óras **csendes szentségimádásra** van lehetőség (19 óráig).

Első vasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, béralkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., pestszentimre.plebana@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebana.hu